

[Ole Henriksen]

Derefter blev det hurtigt uinteressant, hvad der foregik af møder mellem arbejdsmarkedets parter. Alle var klar over, at de virkelige forhandlinger nu foregik mellem LO og socialdemokratiet på den ene side og venstre og Dansk Arbejdsgiverforening på den anden side.

På et tidspunkt var der så en journalist, der kom til at tabe en skitse ned foran Ekstra Bladets journalistiske medarbejder. Skitsen var forhandlet mellem nogle folk og en socialdemokratisk høg; det har senere vist sig, at denne høg har gummibånd. Det viste sig at være en nøglefærdig løsning, som var tabt på gulvet her, det vil sige, den var ikke mere nøglefærdig, end at der skulle viskes noget ud om et centralt fond, som skulle oprettes. Det var selvfølgelig venstres opgave at viske det ud. Derefter var den politiske skitse klar.

Herefter er vi fremme ved det lovkompleks, som vi behandler i dag.

Med i puljen her kommer så også de offentligt ansatte, tjenestemænd og funktionærer. For deres vedkommende kommer det helt klart frem, hvad det betyder at have det offentlige som arbejdsgiver. Mange af de offentligt ansattes organisationer er slet ikke nået igennem forhandlingerne, inden man griber ind her, og nogle organisationer er såmænd ikke engang begyndt på forhandlingerne inden indgrebet.

Spørgsmålet er i øvrigt, om man kan kalde det, der er foregået inden for denne sektor, for forhandlinger; snarere har der været tale om en arbejdsgiverholdning, der på værste måde spillede ultimativt ud, vel vidende at der var en tjenstemandslov eller et lovindgreb at falde tilbage på.

I øvrigt ville det være rart at få at vide, hvordan finansministeren forestiller sig det paritetiske nævn sammensat, og hvordan det skal fungere. Det er det, der er nævnt i lovforslag nr. L 196 i § 10. Spørgsmålet er, om de offentligt ansatte nogen sinde vil få et ben til jorden, når arbejdsgiveren trods alt også her suverænt bestemmer udfaldet i sådan et nævn.

Må jeg vende tilbage til dyrtidsordningen, som jo spiller en central rolle i hele dette indgreb – eller skulle vi hellere kalde det overgreb. Jeg har før sagt, at dette folketing ikke er dygtigt nok til at lave overenskomster, og at dette folketing burde holde fingrene væk. Det mener jeg fortsat. Inde-

frysningen af de to dyrtidsportioner er et skoleeksempel herpå. De 10 mia kr., der nu ligger her, har i allerhøjeste grad været med til at forplumre og politisere disse overenskomstforhandlinger. Ordningen skulle være ophørt her til efteråret, og arbejdsgiverne skulle have overtaget forpligtelserne ud fra det pristal, som på dette tidspunkt var gældende. I stedet for laver man pristalsfusk, barberer 6 points af pristallet. Det vil sige, at lønmodtagerne fortsat i denne overenskomstperiode mister to dyrtidsportioner – med den forskel, at de ikke længere kompenseres over statskassen til ATP-fonden, men nu går direkte til arbejdsgiverne. De to portioner, som ikke har været fuldt ud til stede i hele denne forløbne overenskomstperiode, er løbet op til en størrelsesorden på omkring 10 mia kr. Da de to bortfaldne dyrtidsportioner skal have fuld effekt i de kommende to år, må det beløb, som tilfalder arbejdsgiverne i disse kommende to år, hvor denne overenskomst skal gælde, vel også blive i størrelsesordenen 10 mia kr. Det er altså, hvad arbejdsgiverne sparer. Men ud af de penge, som de nu ikke skal udrede, skal de i stedet for udrede en overenskomst, det vil sige, de skal finansiere en ferie, og de skal finansiere en garantiløn. Det beløb ligger i størrelsesordenen 3–4 mia kr. også inden for overenskomstperioden. Det vil sige, at der fortsat i en overenskomstperiode her er en 6–7 mia kr. til arbejdsgiverne. Man kan så spekulere på, om det giver beskæftigelse, om det bruges til at bringe omkostningerne ned, eller om det bruges til at effektivisere produktionsapparatet og dermed skabe større arbejdsløshed.

Jeg synes, det er genialt fundet på, det her. Jeg mener også, at LO nu måske på grund af udviklingen burde tage de fulde konsekvenser af denne statsliggørelse af vores overenskomstsysteem, så man lod sig indrullere i arbejdsministeriet som et almindeligt sekretariat. Det er i hvert fald den vej, det går, og det kan undre dybt, at de partier, der kalder sig både socialist og liberalt bevidste, fører an i sådan en udvikling.

Hr. Kjeld Olesen siger, at venstrefløjens kun vil skabe kaos; jeg skal ikke svare på de andre partiers vegne, men alene fastslå, at SFs sigte er at skabe rolige forhold på arbejdsmarkedet, men bestemt også at lade parterne forhandle deres overenskomster selv og om fornødent bruge det strejkevåben, som